

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 831/2015
06.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.В., због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.В., адвоката А.М. из Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу ЗК.1297/14 од 20.02.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1бр. 186/15 од 04.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.В., адвоката А.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу ЗК.1297/14 од 20.02.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1бр. 186/15 од 04.06.2015. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу ЗК.1297/14 од 20.02.2015. године окривљени Б.В. оглашен је кривим за кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три месеца. Окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 3.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а оштећена Ј.В. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Виши суд у Нишу, пресудом Кж1бр.186/15 од 04.06.2015. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Б.В. и потврдио пресуду Основног суда у Нишу ЗК.бр.1297/14 од 20.02.2015. године.

Бранилац окр. Б.В., адв. А.М., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреда кривичног закона из члана 485. став

1. тачка 1) и став 4. у вези са чл. 438. став 2. тачка 2) и чл. 439. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и донесе одлуку којом утврђује да су Виши суд у Нишу пресудом Кж1бр. 186/15 од 04.06.2015. године и Основни суд у Нишу пресудом ЗК.бр.1297/14 од 20.02.2015. године повредили Кривични законик и Законик о кривичном поступку на штету Б.В., те да наведене пресуде укине и врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или да преиначи наведене правноснажне пресуде тако што ће применом члана 195. став 2. КЗ ослободити окр. Б.В. од казне или му у складу са чланом 65. КЗ изрећи условну осуду и у складу са чланом 52. КЗ изрећи казну рада у јавном интересу, или у складу са чланом 45. став 5. КЗ одредити да изречену казну затвора издржава у просторијама у којима станује.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Б.В., адв. А.М., је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Према наводима захтева, побијаним правноснажним пресудама учињене су повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у односу на одлуку о кривичној санкцији, тиме што суд није узео у обзир околност да окривљени живи са сином који је психички болестан и коме је неопходан у свакодневном функционисању и лечењу, па није одредио, применом члана 45. став 5. КЗ, да окривљени изречену казну затвора издржава у просторијама у којима станује и није, с обзиром на исте наведене околности, окривљеном за предметно кривично дело изрекао условну осуду применом члана 65. КЗ или казну рада у јавном интересу применом члана 52. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд, оценом значаја околности које је утврдио и за које је нашао да су од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном за кривично дело за које га је огласио кривим, окривљеном изрекао казну затвора у трајању од 3 месеца као адекватну тим околностима. Како је првостепени суд на предњу оцену, која је као правилна прихваћена и од стране другостепеног суда, овлашћен одредбама члана 54. став 1. КЗ и окривљеном је изрекао казну која је прописана законом за кривично дело у питању и у границама прописаним законом, а није по закону обавезан на изрицање кривичне санкције из члана 52. КЗ или мере упозорења из члана 65. КЗ, као ни на одређивање начина извршења изречене казне у смислу члана 45. став 5. КЗ, како је представљено у захтеву за заштиту законитости, то одлуком о кривичној санкцији, у конкретном

случају, није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се, неосновано, указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер првостепена пресуда уопште нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања, а које се односе на време када је оштећена Ј.В. завршила редовно школовање, односно да ли се у периоду обухваћеном оптужбом налазила на редовном школовању и на питање да ли има места примени члана 195. став 2. КЗ о некажњавању окривљеног, те примени члана 45. став 5. КЗ на основу кога би окривљеном било омогућено да изречену казну затвора издржава у просторијама у којима станује, или примени члана 52. КЗ на основу кога би окривљеном била изречена казна рада у јавном интересу или примени члана 65. КЗ на основу кога би окривљеном била изречена условна осуда.

Истовремено, у погледу напред наведених чињеница бранилац окривљеног оспорава правилност и потпуност чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди и истиче да чињеница да ли се оштећена у критичном периоду налазила на редовном школовању није недвосмислено утврђена јер суд ту чињеницу утврђује прихватањем исказа оштећене уместо одговарајућом потврдом, док наводе одбране окривљеног да издржавање за оштећену није давао јер је незапослен и има повреду кичме због које није у могућности да обавља послове на грађевини које је раније повремено обављао, суд не прихвата, јер нису поткрепљени одговарајућим писаним доказима и такође, не поклања веру исказу окривљеног да има сина који је психички болесник и чије лечење је скупо и додатно отежава финансијску ситуацију породице окривљеног, иако је за ту тврдњу окривљени доставио као доказ извештај лекара специјалисте.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, наводећи да је окривљени оглашен кривим за предметно кривично дело и осуђен на казну затвора у трајању до 3 месеца иако су испуњени услови да применом члана 195. став 2. КЗ не буде кажњен. Некажњавање смислу одредбе члана 195. став 2. КЗ је основ искључења постојања кривичног дела (члан 112. тачка 29. КЗ), што значи да се овим наводима захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али се при том у образложењу захтева бранилац позива на чињенице и околности које је окривљени истицао у одбрани, као оправдане разлоге за недавање издржавања, у смислу члана 195. став 2. КЗ, чије постојање суд није утврдио и није прихватио одбрану окривљеног у том делу, што наводе захтева о повреди закона о којој је реч своди на оспоравање правилности чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости

против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је захтев браниоца окр. Б.В. у делу у којем је поднет из наведених разлога, недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.